

er at den tyske okkupasjon blev efterfulgt av den amerikansk-engelske, og der hadde de norske myndigheter ikke noe å si.

Dette er det varme grøtfatet, som tiltrods for at det har stått til avkjøling i 30 år, fremdeles er så varmt at det synes tryggest å gå rundt fatet og bare snuse på det, uten å våge seg til å spise av det av frykt for å brenne seg.

Gerhardsen hadde nok andre ting å tenke på enn russerne. Det var Arbeiderpartiet som var desorganisert. I sin bok FELLESSKAP I KRIG OG FRED skriver han på side 58-59 (Det er Eugen Johannessen som sier): "En kvell i London gikk jeg i 4 timer gjennom gater og parker og snakket med Nygårdsvold..også med Hjelmtveit og Torp hadde jeg samtaler. Ingen av dem trodde f.eks. på at Arbeiderpartiet ville komme i virksomhet igjen etter krigen".

Men Gerhardsen fikk Arbeiderpartiet igang igjen som aldri før, takket være god hjelp fra borgerlig hold, ikke minst Hambro. Da satte de borgerlige seg selv utenfor al inflydelse for lange tider.

Stemmekeveget.

Sant å si

er dette min eneste mulighet til å synge ut.

Nobels fredspris.

Fra Vietnam blir det meldt at den nordvietnamsiske fredsprisvinner vil komme til Oslo for å ta imot prisen såsnart Saigon er inn-tatt.

Utenriksminister Kissinger er foreslått til nobelprisen i fysikk for sin skytteltrafikk i Midtøsten.

L. I. O. Næs.

Nasjonalparken.

I anledning innsamlingen til monument over Roosevelt skrev Martha Paulsson i Morgenbladet bl. a.....:"Det er vi meget glad for, for jeg tror at alle ansvarsbevisste mennesker idag fuldt og helt forstår hvad den amerikanske president Franklin D. Roosevelt og våre to andre allierte, England og Rusland

med sine to ledende menn, Churchill og Stalin, har betydd for den kulturelle og frihetselkende verden". Hun fortsetter med å foreslå at alle tre får sitt monument.

Vi gjør Martha Paulssons ord til våre. La oss få alle tre ved siden av hverandre. Roosevelt er forlengst på plass, og Churchill er det allerede samlet inn penger til. Sett i gang innsamling til Stalins monument snarest mulig. Plassen er utmerket egnet, med mulighet til utvidelse østover på Skansen.

Blandt dem som bør få sitt minnesmerke der nevnes: Napoleon, Cæsar, Nero, Moses, Djen-gis Khan, Attila, Pottifar, Makabrios, Castro, Erik Blodøks, Tranmæl, Rottenikken og Gulosten. Vi mottar gjerne forslag til flere.

Det kan bli en hel Vigelandspark. Det bør utlyses arkitektkonkurranse for å opnå bedst mulig utforming av området. Tenk for en turistattraksjon!

Vi har forelagt dette for Reisetrafikkfor- eningen, og der var begistringen for plan- nen stor. Når stasjonen i sentrum snart er færdig, bør vi få et sidespor derfra i tun- nel. På den andre siden av anlegget ligger Honnørbyggen. Dit kan vi få båtforbindelse

med Fornebu, så vi kan få alle store politik- kere inn til Honnørbyggen, med offisiell mot- tagelse i Nasjonalparken. Slik kan Oslo bli et politisk verdenssentrum.

Den varme grøten.

I en kronikk i Aftenposten 9. april skriver Tim Greve om tvangssendingen av russere etter krigen. Han spør bl. a. om norske myndigheter var med på tvangssendingen av russiske krigs- fanger til Murmansk.

Det er pussig at en tidligere ekspedisjons- sjef i Utenriksdepartementet ikke vet at Nor- ge etter kapitulasjonen i Trondheim 10. juni 1940 ikke lenger var krigførende, og derfor ikke hadde noen bestemmende myndighet i de a- merikansk-engelske okkupasjonsstyrker i Norge i 1945.

Ikke mindre må det forbause at den tidligere statsminister Einar Gerhardsen tilsyneladende er like uvidende. Han svarer på Aftenpostens henvendelse bl. a. at norske myndigheter ik- ke hadde noen mulighet til å håndtere slike saker på grunn av desorganisasjon.

Det er riktig at norske myndigheter ikke had- de noen mulighet, men begrundelsen med desor- ganisasjon er feilaktig. Det riktige forhold